

## Arrest

nr. 94 388 van 21 december 2012  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 12 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 september 2012 met refertenummer REGUL X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 november 2012.

Gelet op de beschikking van 3 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WILDE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) geen geloof wordt gehecht aan zijn beweerde reisroute, (ii) het niet aannemelijk is dat hij pas bijna zes jaar na zijn vertrek bij de politie en tevens drie jaar na het einde van de People's War werd geïnterviewd door de YCL, (iii) er uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er geen berichten bekend zijn van Maobadi die het opvorderen en terroriseren van de burgerbevolking verder gezet zouden hebben na afloop van het conflict, (iv) het niet aannemelijk is dat de Maobadi verzoeker enerzijds zouden willen inlijven en anderzijds ook strafmaatregelen tegen hem zouden treffen, (v) open donatiecampagnes regelmatig gehouden worden door maoïsten in Nepal doch zelden gepaard gaan met gewelddadige afpersing en ze reeds tevreden zijn met bescheiden giften waardoor een verzoek tot donaties niet volstaat om te besluiten tot een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, (vi) het niet waarschijnlijk is dat verzoeker, gezien hij reeds tien jaar geen lid meer is van de RPP, hierdoor nog problemen zou ondervinden in Nepal en (vii) er een intern vluchtalternatief voorhanden is.*

*De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven; hij beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en benadrukt hierbij dat hij persoonlijk geïnterviewd wordt omwille van zijn infiltratie bij de Maobadi, wat de directe aanleiding was van de arrestatie van D.B., een vooraanstaand lid van de Maobadi. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van die aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn opmerking dat dit alles geen voorwerp is geweest van onderzoek bij het Commissariaat-generaal terwijl dit wel werd aangebracht, niet verder komt dan een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt en hij aldus in gebreke blijft. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal dit element van het asielrelaas wel degelijk heeft meegenomen in zijn beoordeling: “Met betrekking tot uw vrees door de YCI of door maoïsten in het algemeen geïnterviewd te worden omdat u gediend hebt bij de gewapende politie – **en meer specifiek informatie hebt vergaard die leidde tot de arrestatie van een aantal Maobadi** – [...]”. Verzoeker slaagt er echter niet in deze vrees aannemelijk te maken (zie hoger).*

*Het internetartikel d.d. 22 mei 2003 gevoegd bij zijn verzoekschrift betreffende het ongenoegen van de maoïsten over de aanhoudende detentie van een aantal kopstukken, waaronder D.B., bevestigt geenszins verzoekers persoonlijke betrokkenheid hierbij en staakt bijgevolg zijn vrees door de YCL of door maoïsten in het algemeen geïnterviewd te worden omdat hij gediend heeft bij de politie, en meer specifiek, omdat hij informatie verzameld heeft dat geleid heeft tot de arrestatie van een aantal Maobadi, niet.”*

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2. Op 23 november 2012 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

3. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 november 2012 stelt zij dat er één aspect niet voldoende aan bod is gekomen in de bestreden beslissing, namelijk het feit dat zij lid was van de speciale politiedienst en undercover was bij de MaoBadi. Zij wijst erop dat de persoon D.B., wiens arrestatie zij in de hand heeft gewerkt, onmiddellijk in vrijheid werd gesteld toen door de communisten aan de macht kwamen.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd. Blijkens de bestreden beslissing, inzonderheid het feitenrelaas, wordt met betrekking tot de tewerkstelling van verzoekende partij wel degelijk rekening gehouden met zijn verklaring dat hij voor de “gewapende politie” die speciaal werd opgericht ter bestrijding van de Maobadi werkte en “in die hoedanigheid (...) een groter risico (liep) (...) om door de Maobadi geviseerd te worden”. Na onderzoek wordt echter in de bestreden beslissing duidelijk het volgende gesteld: *“Met betrekking tot uw vrees door de YCL of door maoïsten in het algemeen geviseerd te worden omdat u gediend hebt bij de gewapende politie – en meer specifiek informatie hebt vergaard die leidde tot de arrestatie van een aantal Maobadi – is het vooreerst weinig aannemelijk dat u pas zes maanden voor uw vertrek uit Nepal, oftewel begin 2066 (2009), werd geviseerd door de YCL, dit is bijna zes jaar na uw vertrek bij de politie en tevens drie jaar na het einde van de People’s War. In al deze jaren baatte u een meubelwinkel uit. Indien de Maobadi/YCL u werkelijk hadden willen treffen, hadden zij hiertoe ruimschoots de tijd en mogelijkheid gehad. Bovendien blijkt uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal dat er geen berichten bekend zijn van Maobadi die tactieken van de burgeroorlog zoals het opvorderen en terroriseren van de burgerbevolking verder gezet zouden hebben na afloop van het conflict. Sporadische incidenten werden uitgebreid belicht in de media. Daarnaast kan het als weinig logisch bestempeld worden dat de Maobadi u enerzijds zouden willen inlijven maar anderzijds ook strafmaatregelen tegen u zouden treffen. Gelet op wat voorafgaat, is het dan ook maar weinig waarschijnlijk dat de YCL u anno 2066 (2009) nog zou hebben willen inlijven zoals zou moeten blijken uit de door u neergelegde brief van de YCL. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat volgens informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal het geweld vanwege de YCL duidelijk is afgenomen sedert medio 2010. Aan de brief van de maoïstische partij d.d. 22/11/2068 (5 maart 2012) kan geen enkele waarde toegekend worden. Dit stuk vertoont immers een duidelijk gesolliciteerd karakter. Daarenboven is het zeer opmerkelijk dat in deze brief anno 2012 plots wordt gesproken over uw rol tijdens de oorlog bij de inlichtingendienst, dit is negen tot tien jaar na datum, terwijl hierover in vorige brieven van de maoïsten aan uw adres met geen woord werd gerept.”*

Waar verzoekende partij nog voorhoudt dat D.B. werd vrijgelaten dient te worden vastgesteld dat zij zich hier beperkt tot loutere beweringen. In de mate zij stelt dat het volstaat om op internet te kijken wijst de Raad erop dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Indien het volstaat om op internet te kijken om het bewijs te vinden van de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de vrijlating van D.B. is het merkwaardig dat zij dit bewijs niet voorlegt.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

#### Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 3**

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,  
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,  
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS